

Видання п'ятого англомовного випуску
«Грінченко – Сетон міжнародного журналу молодих науковців»

<https://ysqsij.kubq.edu.ua/index.php/journal/issue/view/5>

21.07.2024

Український розділ п'ятого англомовного випуску онлайн часопису «Грінченко – Сетон міжнародний журнал молодих науковців» / «Young Scholars Grinchenko – Seton International Journal» містить частину усних онлайн-свідчень українських студентів Київського столичного університету імені Бориса Грінченка перед американськими студентами і викладачами Сетон Хол Університету під час віртуальної зустрічі 31 жовтня 2023 р. «Стоїмо з Україною! Досвід виживання українського студентства під час російсько-української війни (2014 – 2023 рр.)».

У своїх виступах українські студенти поділилися з американськими однолітками досвідом переживання перших днів, тижнів і місяців повномасштабного вторгнення російського окупанта на українську землю 24 лютого 2022 р. під час російсько-української війни 2014 – 2024 рр. та подолання її страшних випробувань, активну волонтерську діяльність заради перемоги України, а також розповіли про свої мрії та бачення майбутнього України.

Через презентації та жваве спілкування студенти розповідали про нашу країну, її ідентичність, прагнення та цінності українців. Вони показали на світлинах руйнівні наслідки

російського вторгнення для українських міст Києва, Бучі, Ірпіня, Маріуполя, Бердянська, Каховки, Нової Каховки, Волновахи, Нікополя тощо.

Українські студенти познайомили своїх американських однолітків із інформацією про Україну, ділилися особистими свідченнями життя під час російської агресії, розповідали про особисті та суспільні трансформації в Україні.

Український розділ п'ятого англomовного випуску онлайн-журналу відкривається вітальним словом **Олени Александрової**, декана факультету соціально-гуманітарних наук Київського столичного університету імені Бориса Грінченка. Вона зазначила, що міжнародна співпраця між Сетон Хол Університетом і Київським столичним університетом імені Бориса Грінченка триває вже 16 років, подякувала американським колегам за підтримку України та висловила сподівання на подальшу продуктивну співпрацю.

Анна Гедьо, завідувачка кафедри історії України факультету соціально-гуманітарних наук Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, у своїй замітці наголосила, що українські автори усних свідчень сьогодні живуть в епіцентрі військових подій, коли обстріли, сирени, паніка та страх чути, в той же час, всі вони навчаються в школах і університетах. Вона підкреслила, що українські автори воюють, ховають друзів, чекають своїх близьких, збирають кошти на матеріальну підтримку Збройних Сил України. Анна Гедьо повідомила, що українські автори усних свідчень знають, що таке ракета, яка влучає в будинок, і що таке прориватися крізь ворожі блокпости. Вона наголосила, що українці сильні, безстрашні та мужні, не сидять склавши руки, а шукають будь-яку можливість наблизити Перемогу та поговорити зі світом. Анна Гедьо підкреслила, що українські автори усних свідчень, як і всі українці, вірять у те, що світ не може залишитися байдужим, що ми хочемо, щоб нас почули, і що ми вміємо боротися за свою свободу, бо маємо свою землю, свою історію, свою культуру – це наші найбільші скарби, які ми нікому не віддамо.

На світлинах, розміщених на сторінках усних розповідей української частини часопису, українські автори продемонстрували квітучі українські міста до війни та жахливі руйнування, спричинені прицільним обстрілом мирних українських міст і людей ракетами та бомбами, які свідомо робила і продовжує робити у ХХІ ст. російська федерація – держава-агресор – терорист – окупант – загарбник.

Аспірант першого курсу Факультету соціально-гуманітарних наук Київського столичного університету імені Бориса Грінченка Дмитро Коломієць у своїй замітці «Київ у перші дні повномасштабного російського вторгнення 2022 р.» розповів про свої враження від побаченого. і відчутого протягом першого року повномасштабного вторгнення російських окупантів на українську землю (з кінця лютого 2022 р. до кінця 2022 р.). Він наголоює, що ми, українці, продовжуємо жити і боротися. Дмитро поділився шістьма фотографіями, які він зробив у Києві під час війни навесні та взимку 2022 р. Своїми світлинами він хоче розширити розуміння цієї війни через особистий досвід простого українця. Дмитро Коломієць підкреслює: «Не відмовляйтеся від нас. Ми будемо жити і боротися. Ми живемо в дуже важкий час для нашої країни. Але ми живемо, навчаємося, працюємо, волонтеримо, допомагаємо Збройним Силам України».

Про життя на околицях Києва в перші місяці повномасштабного російського вторгнення з 24 лютого 2022 р. розповіла *студентка другого курсу магістратури спеціальності «Історія та*

археологія» Факультету соціально-гуманітарних наук Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Марина Галушко**, яка мешкає на околиці Києва, 15 км від Бучі та Ірпіня. Марина зазначила, що 24 лютого 2022 р. на все життя залишиться в її пам'яті як величезний жах, який принесла держава – терористка росія на нашу українську землю. Вона розповіла про перші години повномасштабного вторгнення, перші авіанальоти, перші вибухи, крики і сльози людей, які не розуміли, що робити далі, хаос. Марина поділилася світлинами мирної Бучі та Ірпіня до російського вторгнення в Україну. Збройні Сили України протистояли наступу російського війська на західних околицях Києва – в Ірпіні, Бучі та Гостомелі, які були найнебезпечнішими місцями Битви за Київ на Київщині. Марина нагадала, що після того, як українські війська відновили контроль над Бучею, повідомлення про звірства російських військ шокували світ. Вона зазначила, що сьогодні весь світ знає, що російські війська вчинили масове вбивство мирного населення в Бучі, відоме як Бучанська різанина. Бучанська різанина, або Бучанський геноцид, – це цілеспрямована жорстока розправа російських збройних сил в Бучі над українськими цивільними особами та військовополоненими, що супроводжувалася викраденнями, тортурами, зґвалтуваннями, в тому числі дітей, і грабежами. Марина розповіла, що на відстані 500 метрів від неї двічі розірвалися снаряди. Вона пригадала, що від новин із Бучі, Ірпіня та Маріуполя у неї холонула кров, і вона зрозуміла, що це реальність кожного українця в XXI ст. Марина впевнена, що Україна переможе. Єдине, що ми не зможемо виправити, – це загиблі життя людей, імена яких назавжди залишаться в історії нашої Батьківщини – України. Прагнення Марини такі ж, як і у всіх українців – повна Перемога України над країною-агресоркою.

Ольга Сараєва, доцентка кафедри філософських наук та історії України Приазовського державного технічного університету (переїхав із Маріуполя до Дніпра), заступник директора з навчально-виховної роботи НДІ сучасних технологій, та її дочка **Марія Сараєва**, учениця 10 класу Маріупольського міського ліцею (переїхав до Києва) розповів про рідний Маріуполь як серце вогню та надії на жорстокій війні. Вони описали страшні перші дні, тижні та місяці без їжі, води, опалення, газу та світла, під постійними обстрілами та бомбардуваннями російських військ. Вони ховалися в підвалі, намалювали молитву і хрест на стіні і молилися кожного разу, коли вибухи були нестерпними.

Студент 2 курсу спеціальності «Соціальна робота» соціально-гуманітарного факультету Андрій Кожушина, студент 4 курсу спеціальності «Теплоенергетика» НДІ сучасних технологій Приазовського державного технічного університету, розповів про рідне місто Маріуполь під російською окупацією. Андрій поділився інформацією та фотографіями Маріуполя до війни та жахливими свідченнями повного знищення російським окупантом Маріуполя під час російсько-української війни 2014 – 2024 рр. Андрій резюмував, що повномасштабне вторгнення російської армії, яке Маріуполь відчув першим і витримав до останнього, принесло тяжкі страждання та смерть десяткам тисяч мирних жителів Маріуполя, руйнування 90% інфраструктури міста та інші надзвичайно актуальні проблеми, які дуже відчуваються зараз під окупацією. Він зазначив, що всі історико-культурні споруди, які були цінністю Маріуполя, були зруйновані російськими окупантами. Андрій наголошує, що Маріуполь – це Україна. Він мріє повернутися до звільненого українського Маріуполя.

Студентка другого курсу магістратури спеціальності «Історія та археологія» соціально-гуманітарного факультету Київського університету імені Бориса Грінченка Поліна Іщенко розповіла про перші дні повномасштабної війни на Херсонщині у рідній Новій Каховці. Поліна

поділилася світлинами прекрасної Нової Каховки до окупації російськими військами та розповіла про своє життя протягом кількох місяців під окупацією. Поліна повідомила про кілька великих мітингів на початку окупації, коли майже все місто вийшло з прапорами та гаслами «Нова Каховка – це Україна». Поведінка жителів Нової Каховки неприємно здивувала російських військових, які розігнали перший подібний мітинг димовими шашками, кілька людей отримали поранення. Поліна зазначила, що її рідне місто перетворилося на безлюдну пустку. Багато людей почали виїжджати через моральний тиск з боку росіян і страх за своє життя та життя своїх близьких. Вони з мамою виїхали з Нової Каховки до Одеси за маршрутом Херсон – Берислав – Давидів Брід – Баштанка – Миколаїв – Одеса. Дорогою до Херсона вони побачили наслідки війни – зруйновані будівлі, спалену техніку, військові блокпости. Було дуже боляче все це бачити. Вони проїхали близько 40 російських військових блокпостів, які зупиняли їх для перевірки. Поліна пригадала той час, коли вони дійшли до першого українського блокпосту і побачили український синьо-жовтий прапор. Вона плакала. Вона відчувала відчуття свободи, якого ніколи раніше не відчувала. У Новій Каховці Поліна залишила частинку свого серця. Вона повернеться у звільнену українську Нову Каховку після нашої Перемоги, бо Нова Каховка – це Україна.

Студентка першого курсу спеціальності «Правознавство» факультету права та міжнародних відносин Київського столичного університету імені Бориса Грінченка Катерина Янюк розповіла, як швидко було окуповане російськими військами її рідне місто Каховка, розташоване на лівому березі Каховського водосховища вздовж річки Дніпро, де розташована Каховська ГЕС. Вона нагадала, що початок окупації був надзвичайно важким періодом, не було їжі та медикаментів. Вона зазначила, що з 6 березня по 3 квітня в Каховці пройшли три антиокупаційні мітинги «Каховка – це Україна». Катерина наголосила, що 6 червня 2023 р. сталася найбільша та найстрашніша екологічна катастрофа за всю війну – вибух на Каховській дамбі Каховської ГЕС. Каховська ГЕС була підірвана російськими окупантами 6 червня 2023 р., відновленню вона не підлягає. Прямий збиток від вибуху на Каховській ГЕС перевищує 2 мільярди доларів. Катерина чекає деокупації, коли на всій українській землі майорітиме український прапор. Вона з нетерпінням чекає того дня, коли зможе повернутися до рідної української Каховки.

Про тяжке життя нікопольців під час щоденних артилерійських обстрілів розповіла студентка 1 курсу спеціальності «Правознавство» факультету права та міжнародних відносин КМУ імені Бориса Грінченка *Марія Клименко*. Жахливо усвідомлювати, що ця молода 18-річна дівчина настільки професійно пояснює, що артилерійський обстріл є одним із найнебезпечніших видів вогню під час військових конфліктів, який може спричинити велику кількість випадкових втрат серед населення (пуски ракет, що досягають їхні цілі за кілька секунд). За її словами, про початок обстрілу людина може дізнатися, почувши віддалені звуки пострілів, гуркоту та ракетних ракет. Якщо почуєте свист снаряда, через 2-3 секунди пролунає вибух, потрібно негайно впасти на землю. Її рідне місто Нікополь розташоване на березі Каховського водосховища річки Дніпро, яке майже пересохло поблизу Нікополя після підриву росіянами дамби Каховської ГЕС 6 червня 2023 р. Марія повідомила, що Нікополь розташований за 5 км від узбережжя Дніпра та окупованого 4 березня 2022 р. Енергодару, звідки російські терористи щодня ведуть масований артилерійський обстріл Нікополя та його прибережних районів. Нікополь не окупований. В Енергодарі розташована найбільша в Україні та Європі Запорізька АЕС. Марія зазначила, що практично всі нікопольці можуть побачити завод на вулиці, оскільки він розташований за 5-7 км від міста і звідти завжди видно, як ворог готує артилерію та обстрілює Нікополь. Обстріл досить жорстокий, невибірковий,

над житловими кварталами та будь-якими об'єктами. Нікополь щодня у смертельній небезпеці. Одного разу Нікополь може стати непридатним для проживання. Нікополь був би першим містом, яке, не дай Бог, отримало б великий шар ядерної радіації в разі вибуху на ЗАЕС. Марія прагне стати професійним юристом, щоб захищати закони народу та допомагати відновлювати Україну після війни. Вона закликає нас старанно вчитися заради нашого майбутнього та майбутнього України, яка неодмінно переможе зло. Вона зробить все від неї залежне, щоб рідне місто залишалося в центрі уваги людей.

Катерина Ветошко, студентка першого курсу спеціальності «Правознавство» факультету права та міжнародних відносин Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, розповіла про своє рідне місто Волноваху під час російсько-української війни 2014 – 2024 рр. Волноваха розташована на південному сході Донецької області. Це залізничний вузол на лініях Маріуполь-Донецьк і Маріуполь-Запоріжжя. Волноваха, як і багато інших населених пунктів України, стала жертвою російсько-української війни, яка призвела до значних змін у житті місцевого населення. Волноваха стала стратегічно важливим пунктом у війні. 22 травня 2014 р. бій під Волновахою став найкривавішим в історії сучасної української армії. Бойовики ДНР намагалися захопити місто. Терористи вдавалися до провокацій, блокували дороги, застосовували стрілецьку зброю, гранатомети та кулемети. Катерина стала свідком паніки, страху та тривоги серед мирного населення. 13 січня 2015 р. під час артилерійського обстрілу окупаційними військами російської федерації у Волновасі стався жакхливий теракт. Артилерійський обстріл кваліфікували як теракт через тяжкість злочину, оскільки напад був спрямований проти мирного українського населення. Після трагедії в соцмережах стартувала акція «Я – Волноваха», яка об'єднала людей та розпочала мирні акції по всій Україні. 24 лютого 2022 р. почалися запеклі бої за контроль над Волновахою. Катерина стала свідком початку повномасштабного військового вторгнення ворога і пройшла через тяжкі випробування. Волноваха майже зруйнована (90%). Катерина розповіла про перші страшні п'ять днів перебування в епіцентрі боїв у Волновасі з родиною. Вона дуже любить своє рідне місто Волноваху. Вона хоче повернутися додому. Вона мріє відбудувати Волноваху після нашої Перемоги. Вона вірить, що українська Волноваха стане ще красивішою та ще квітучішою.

Про повсякденне життя мешканців Бердянська під російською окупацією розповіла **Єсенія Гнатенко**, студентка 1 курсу спеціальності «Правознавство» факультету права та міжнародних відносин Київського столичного університету імені Бориса Грінченка. Її життя під окупацією – це брак їжі, світла, води, газу, зв'язку та українських новин. Це був час, коли бердянчани лише виживали. З 27 лютого 2022 р. Бердянськ перебуває під російською військовою окупацією, місто було взято без бою. Єсенія згадала, як біля її вікна проходила колона військової техніки російських окупантів. На цій військовій техніці скрізь була написана буква «Z». Окупанти отримали інформацію про кожного мешканця міста. Почалося цькування людей. Особливо шукали військових. Вона розповіла, що окупанти приходили до квартир і виламували двері, якщо їх не впускали, обшукували особисті речі, викрадали техніку та прикраси, катували людей. Їм було байдуже, жінка ти чи чоловік, дитина чи літня людина. Довгий час вона боялася виходити на вулицю одна, тому що неодноразово траплялися випадки згвалтування дівчат. Разом із родиною Єсенія неодноразово брала участь в антиросійських акціях. Вона так пишається українським народом, який без зброї вистояв перед російськими солдатами з автоматами. Мітинги припинилися, коли до Бердянська прибув російський ОМОН, оскільки людей били прямо в центрі міста, а перших активістів викрали та катували. Єсенія вшанувала пам'ять героїв-підлітків Тиграна Ованесяна та

Микити Ханганова, які партизанили в окупованому Бердянську. 24 червня 2023 р. ці герої розстріляли російського військового та поліцейського. Після перестрілки ці 16-річні хлопці загинули. Останніми словами Микити і Тиграна були «Слава Україні!». Два місяці під окупацією Єсенія провела вдома в Бердянську. Вона розповіла, що рішення покинути Бердянськ могло коштувати життя. Найближчим неокупованим містом було Запоріжжя. Щоб виїхати з Бердянська до Запоріжжя, потрібно було проїхати 14 російських пунктів пропуску. До війни дорога до Запоріжжя займала 3-4 години, а під час війни – не менше 8 годин. Вона зазначила, що дорога від Бердянська до Запоріжжя була у жахливому стані, розірвана мінами, на узбіччях горять танки, обстріляні будинки, поламани паркани, пограбовані магазини, чорний дім від ракетних обстрілів. Усю дорогу їх супроводжували гучні вибухи. Єсенія дуже любить свій рідний Бердянськ. Вона вірить у Збройні сили України. Вона ніколи не допустила, щоб її український Бердянськ залишився в руках країни-терориста, країни-агресора, країни-окупанта росії. Вона хоче зробити цей світ справедливим. Єсенія хоче, щоб наша Україна стала світовим прикладом правової держави.

Студентка першого курсу магістратури спеціальності «Історія та археологія» соціально-гуманітарного факультету Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Поліна Деркач** зазначила, що війна торкнулася кожного. Вреа проживає в місті Новомосковськ Дніпропетровської області. Їй 22 роки. Вона звернула увагу на те, що їй було лише 12 років у 2014 р., коли російські загарбники вторглися на схід України. Коли почалося повномасштабне вторгнення росії – повномасштабна війна в Україні, їй було 19 років. Таким чином, 10 років свого життя, майже половину життя, вона прожила на війні. Вона добре розуміє, що війна торкнулася кожного, і відчуває, що змінюється і сама. Поліна розповіла про Нікополь, де живуть її родичі. Вона поділилася фотографіями довоєнного Нікополя та жахливих руїн міста зараз. 800 житлових будинків і понад 5000 приватних будинків у Нікополі постраждали від російських обстрілів. Поліна зауважила, що російські окупанти руйнують Нікополь, як і все інше. Вони вбивають людей, руйнують міста та переписують історію, щоб знищити правду. Вона каже, що найгірше, коли чуєш, як щось летить, і нічого не можеш зробити, окрім як слухати. Тому що в усіх містах, селищах і селах України ми ніде не в безпеці. Поліна наголосила, що жити в Україні під час війни дуже-дуже страшно, що кожен день українці живуть у небезпеці, ніхто не знає, що принесе новий день і чи буде ніч спокійною, без обстрілів, що жити в такому стані дуже виснажливо. Але ми боремося, бо знаємо, що живемо на рідній землі і маємо право жити. Вона підкреслила, що протягом усієї своєї історії українці боролися за своє існування і завжди доводили, що вони того варті. Але зараз ми хочемо, щоб світ пам'ятав нас. Ми хочемо, щоб нас розуміли і підтримували. Українці хочуть мати свою вільну і незалежну державу і мирне небо над головою, де замість ракет літають цивільні літаки. Поліна дуже вдячна, що про нас пам'ятають. Іноді здається, що світ втомився від війни. Вона може це зрозуміти. Тому що в Україні ми теж втомилися від поганих новин, але це наші реалії. Треба просто боротися та йти далі. Поліна просила нас не забувати, що росія – це держава – терористка.

Олена Казіміренко, викладачка фахових дисциплін для студентів спеціальності «Графічний дизайн» коледжу «Універсум» Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, поділилася відображенням російсько-української війни в проектах студентів спеціальності «Графічний дизайн» коледжу «Універсум». Вона зазначила, що художники та дизайнери залишають по собі емоційну пам'ять, яка зберігається в їхніх роботах, а молоді дизайнери хвилюються за майбутнє, адже на їхніх плечах – відбудова України, її рух до кращого життя, створення якісних соціальних умов для кожного.

*Доцент кафедри історії України Факультету соціально-гуманітарних наук Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Олександр Бонь** розповів, як почалася війна для його родини та як війна вплинула на родину. Він наголосив, що війна має різні виміри, і кожен з них – різний, болючий і гіркий.*

*Доцент кафедри історії України факультету соціально-гуманітарних наук Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Руслан Куцик** згадав перші дні повномасштабної збройної агресії росії проти України та напружену атмосферу, яка панувала в Києві. Він згадав, як разом із друзями виїхав із Києва у західні області України, де проживають його батьки.*

*Студенти Факультету романо-германської філології Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Павло Журавський**, **Крістіна Гіджелецька**, **Вікторія Кахановська**, **Руслана Темник** разом зі своїм керівником, доцентом кафедри англійської мови та комунікації, заступником декана **Марією Прокопчук** розповіли про життя факультету під час війни.*

*Першокурсник факультету романо-германської філології спеціальності «Англійська мова та література» Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Павло Журавський** та його керівник **Марія Прокопчук** поділилися тим, як Рада студентського самоврядування факультету долала випробування війни, проводила різноманітні заходи для студентів.*

*Студентка третього курсу Факультету романо-германської філології спеціальності «Англійська мова та література» Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Христина Гіджеліцька** разом зі своїм керівником **Марією Прокопчук** розповіли, як можна використати досвід Януша Корчака, щоб пережити війну в сучасних умовах.*

*Студентка 2 курсу факультету романо-германської філології спеціальності «Французька мова та література» Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Вікторія Качановська** та її керівник **Марія Прокопчук** повідомили про практичний аспект роботи координатора під час війни.*

*Студентка 3 курсу факультету романо-германської філології спеціальності «Переклад» Київського столичного університету імені Бориса Грінченка **Руслана Темник** та її керівник **Марія Прокопчук** поділилися досвідом еміграції української молоді до Європи.*

Віримо в Україну! Віримо в Збройні Сили України! Віримо в нашу Перемогу! Цими священними молитвами ми, українці, дихаємо, живемо і боремося за майбутню Перемогу, кожен на своєму місці. Ми прагнемо відновити нашу Батьківщину після нашої Перемоги.

Станьте з Україною! Залишайтеся із Україною! Підтримайте Україну! Допоможіть Україні! Разом ми переможемо! Слава Україні!

*Головний редактор онлайн часопису **Ольга Тарасенко***